

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

At det er på basis af det korrigerede tal, som skiftende regeringer hele tiden har arbejdet med, har der ikke været nogen forskel på igen-nem alle årene, heller ikke i regeringer, som Kristeligt Folkeparti har deltaget i. Der var forpligtelsen til at reducere med 21 pct., den største enkeltforpligtelse, noget europæisk land påtog sig.

Har jeg ikke forstået det rigtigt, at vi er enige om, at det kan Danmark godt opfylde med virkemidler i sit eget land? Er vi ikke også enige om, at indtil den nuværende regering svækkede klimapolitikken på afgørende punkter, var mængden kun et par millioner ton? Og er vi enige om, at de skal opnås ved reelle virkemidler her i landet, som oven i købet kan være til vores egen fordel, hvorimod vi med hensyn til de yderligere 5 mio. t, som i øvrigt kommer til forhandling mellem samtlige EU's partier til sin tid, kan tillade os, netop fordi vi er dem, der har påtaget os de største forpligtelser, at se lidt mere afslappet på principperne, som vi i øvrigt er enige om?

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt sige til hr. Svend Auken, nu da vi jo også er medforslagsstillere til dette forslag til vedtagelse, og det kan også være et svar til hr. Keld Albrechtsen, at jeg synes, at det, der står, for så vidt er ret klart.

Kl. 16.40

Som forslaget til vedtagelse er formuleret, afviser det ikke, at man kan handle med kvoter. Det afviser ikke, at man kan handle for det ekstra bidrag, der er kommet ind, som Danmark skal yde oven i de 21 pct., på baggrund af at det nu er det ukorrigerede basisår, der lægges til grund.

Det, der står her, er en afvisning af at handle med varm luft. Det skal være en handel, hvor der er tale om reelle besparelser. Det er det, der er afgørende. Det ville efter vores mening være meget problematisk, hvis man går ind i det med at handle med varm luft, for man skal jo tænke på, hvorfor vi har en Kyotoprotokol. Det har vi for at forhindre farlig menneskeskabt drivhusgasudslip, og det forhindrer vi jo ikke, hvis vi handler med varm luft; det vil sige med en kvote, som reelt ikke ville være blevet udnyttet.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

For at begynde bagfra: Tak for opbakningen fra fru Anne Grethe Holmsgaard, men jeg tror alligevel ikke, vi er helt enige, for jeg tror faktisk ikke, at der er forskel på varm luft. Jeg tror, at alle kvoter i virkeligheden er varm luft. Går vi ud og laver Joint Implementation, er det noget andet noget. Kvoter er kvoter, og man kan ikke sidde og finde ud af, hvilken farve de har, eller om de ville være blevet udnyttet et andet sted, eller hvad de ville. Det tror jeg faktisk ikke.

Så til hr. Keld Albrechtsen: Ja, vi har jo før sammen stillet forslag om, at indsatsen udelukkende skulle ske i Danmark. Det gjorde vi i efteråret 2000, tror jeg, i et forslag til vedtagelse, som ikke kom til afstemning, fordi der var en anden vedtagelse, som kom først, og den stemte – jeg har lige set efter – SF og Kristeligt Folkeparti for, og Enhedslisten undlod at stemme. Så stillingen er, ligesom den plejer, nemlig at hr. Keld Albrechtsen er stærkere i sine krav her.

Jeg vil påstå, at vi lever lidt mere i virkelighedens verden, og det er derfor, vi har den formulering, som vi har her. Men vi lever fuldt ud op til de gamle krav, at op til de 5 mio. t er der ingen tvivl om, at det skal vi klare, og vi mener også helt sikkert, at hvis vi tager alle virkemidler i brug, kan vi også klare nogle af de 5 mio. t herhjemme uden at skulle ud og købe kvoter. Men det kan jo ske, at vi er nødt til det, og det ser det desværre meget ud til at vi er.

Vi mener, at vi kunne gøre det, men det kommer an på, hvad det er for et samfund, vi skal have. Hvis det er sådan, som skatteministeren siger – jeg citerede hans svar i min ordførertale her – at vi skal passe på, at det ikke forringer konkurrenceevnen, hvis det er sådan, at det har første prioritet, kan vi ikke klare målene.

Selv den tidligere regering, som hr. Svend Auken var miljøminister i, havde jo også et eller andet sted den holdning, at det trods alt er vækst først, og så må vi se, om vi kan klare de andre ting bagefter. Det var sikkert ikke miljøministerens holdning, men så den samlede regerings holdning. Vi tog den somme tider i, at det alligevel var sådan, at væksten kommer først, og så må vi se, om vi kan redde verden bagefter. For os er det omvendt. Vi mener sådan set godt, at vi kan klare os uden vækst. Jeg ved godt, at vækst er et godt redskab til at løse problemer med, men det kan vi også godt uden.

Det er stadig væk vores holdning, så jeg er ikke meget for at se lidt mere afslappet på prin-